

Okhaldhunga Times, April 2017

Kjære venner

Grand Opening!

Nå er det offisielt: Vi har åpnet de nye sykehusbygningene. Dvs, som dere vet har vi jo både åpnet dem og tatt dem i bruk allerede. Men den høytidelige, offisielle åpningen skjedde med en stor fest den 14. mars 2017:

Norges ambassadør til Nepal, Kjell Tormod Pettersen, hadde tatt turen til Okhaldhunga for å kaste glans over den viktige snorklippingen.

Her er han flankert av Okhaldhungas to valgte medlemmer til Nepals parlament.

Selve festen, med taler, filmer, sang, dans og mat hadde vi i den store hallen over poliklinikken. Den er egentlig ment som beredskap til store ulykker, som bussulykker, men nå var den pyntet til en flott fest.

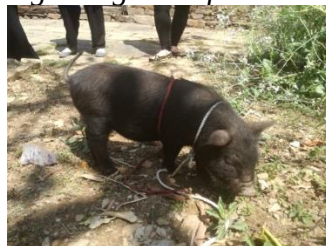
Det var flere danseoppvisninger, blant annet av ungdomsgruppa i kirken vår.

*Og så var det prisutdelinger:
Til Nirmala for en fantastisk jobb som leder av Mødreventehjemmet, til oss for lang tjeneste i Okhaldhunga, og til Normisjons generalsekretær Anne Birgitta for organisasjonens trofaste og store støtte gjennom mange år.*

*Den aller viktigste prisoverrekkelser kom til slutt:
Et parlamentsmedlem delte ut æresprisen til Yamuna, som Årets Pasient, fordi hun greide å oppmuntre både stab og medpasienter hver dag gjennom de ukene hun var innlagt her etter en svær ulykke. Premien var en grisunge hun fikk med hjem:*

Planer: Sykepleierskole ++

Hva skal vi gjøre nå da, når byggene står ferdige? Vel, de er jo ikke helt det. Administrasjonsbygget, der vi fant de store sprekke, er nå revet og må bygges opp fra grunnen. Det blir dyrt, og vil ta tid. Først da kan vi flytte røntgenavdelingen, og bygge ferdig barneavdelingen. Og så skal vår gamle "Training Hall" renoveres og gi plass til Sosialkontor med et lite kapell! Dette tar tid, vi ser for oss at neste år vil fylles av disse byggeplanene. Holder dere ut ett år til, vil dere være med den ekstra milen vi må gå?

Hvor er nr. 14?

Bak alle de fine nye bygningene finner den heldige fram til et lite sosialkontor, som går under navnet: "Nummer 14".

Venterommet har vi utenfor på en benk. Før hadde vi andakt for pasientene på gulvet, men nå er gulvet et lite frimerke. Så vi bruker barnerommet på ernæringssettet enn så lenge.

Men den som venter på noe godt venter ikke forgjeves.

"Training Hall" skal renoveres til sosialkontor. Den dagen vi kan flytte inn der, da vil jeg kjenne vi har fullført et løp.

– Og bare da kan den siste delen av barneavdelingen fullføres.

Her er det fremdeles noen mil igjen å gå...

Likevel har vi nå kommet så langt med byggene at det er naturlig å tenke videre framover. Nå har vi et rimelig velfungerende sykehus. Hva er det viktigste satsingsområdet framover? På åpningsfesten hadde vi besøk av en interessant gruppe: De kom fra den indiske Emmanuel Hospital Association, som vi skrev om i OT i november. Den har tatt over og driver nå tjue tidligere misjonssykehus i India, på en flott måte. Vi spurte dem hva de mener er det viktigste for de kristne sykehusene i Nepal framover? Svaret var klart:

Sats på utdanning, mentoring, ledertrening! De kristne sykehusene bør være sentre for opplæring og veiledning, både i faglig medisinsk arbeid og etisk standard. Vi driver jo en masse korttids-kurs her allerede, og opplæring av unge leger. Nå vil vi starte sykepleierskole! Som tidligere fortalt har vi allerede fått en del penger av Nepals myndigheter til det. Og en svensk kristen organisasjon, "Tabita Apg 9:36", som har støttet sykehuset her gjennom lang tid, har gitt penger til kjøp av tomt for en slik skole, og for internat for sykepleier-elevene.

Leder i "Tabita" er Håkan Backstig, og han var også med på The Grand Opening. Neste ettermiddag viste Sykehusdirektør Tuk og jeg ham rundt først til den tomte vi har kjøpt for å bygge internat, og så til tomte der vi nå har støpt grunnmur for å bygge sykepleierskolen.

Dette er ganske ambisiøs satsing for oss. Men vi har mange pasienter, og få, men dyktige, sykepleiere. Vi tror vi kan ha noe å tilføre sykepleierutdanningen her i denne delen av Nepal. Kanskje noen kjenner noen som vil være med på å bygge opp en kristen sykepleierskole i Nepal?

God hjelp av unge krefter

Straks etter at snoren var klippet og festen var over, - kom 20 sterke ungdommer fra Bibelskolen i Grimstad.

De brettet opp ermene: Snekkerne blant dem, bygget søppelfordelingsbinger for plast, glass og metall. Andre malte noen gamle rom som nå må tas i bruk som pasientrom. Og atter andre malte utstyr og plantet blomster og grønnsaker foran nye Ernæringscenteret, som vi vanner trofast med en intravenøsflaske. Fin gjenbruk av intravenøst utstyr! Etter dugnaden her la de i vei på 5 dagers tur over fjellet sammen med vår direktør Tuk!

Avskjed med Gå Ut Senter - jentene

Hanna og Vilde i sin læreruniform,

- klare for dagens engelskundervisning i den lokale skolen. I fem måneder har de gledet barna på skolen, etter at de har gått ballongrunnen til alle barna på sykehuset.

De har fått mange venner og mange har åpnet sine hjem for dem.

Nå reiser de hjem med et stort hjerte, gjestfrie vil de ta imot alle som banker på deres dør. De har mange historier med seg som har lært dem noe om livet og om vår Gud.

Ta godt imot dem i Norge, kirken her sendte dem ut til Norge i dag i sin forbønn.

Vi håper vi får noen blide jenter hit neste år også!

Hall og Gå Ut Sentret i Okhaldhunga

Hall-jentene tjenestegjorde i en organisasjon som er gått ut fra sykehuset her, og som arbeider med landsbyutvikling. Men etter kirken møtes de på restaurant for god mat, momo, og gode venner. Nå har de alle tatt med seg sine erfaringer og gleder hjem til Norge, - gled dere!

Liv i det nye Mødreventehjemmet og Ernæringssentret.

- Og gleder følger med:

*To lykkelig familier forlater
Mødreventehjemmet og sykehuset.*

«Snorklipperen» fikk sitt første levende barn, og den andre familien har ventet på et barn i 12 år. Gleden var stor over å kunne reise hjem som foreldre. De fødte samtidig og reiste hjem til samme fylke sammen! De bekranset meg med sjal som avskjed, det er ikke hver dag!

*De ble venner for livet disse to familiene.
Gud velsigne barna rikelig!*

Livet nytes i det nye barnerommet

Barn som ikke vil spise kommer til barnerommet på Ernæringscenteret. Der får de appetitt!

Det var først da jeg hadde barna her at jeg oppdaget at et av barna på 3 år ikke snakket. Åpnet ikke munnen for en lyd. Det viste seg at han sa pappa da faren kom. Mammaen snakket ikke til ham, men hun var snar til å slå. Var gutten skremt fra å snakke? Vokser han opp med et språk som kommuniserer med slag, så blir han neppe noen god ektemann.

Og det er det vi ser så alt for mye av. Kvinner lider under vold i hjemmet, så slår de sine egne barn, og slik bringer de den tradisjonen videre.

33 år og bestemor.

Det er så mange tunge kvinneliv som kommer på mitt kontor. Nå kom det inn en kvinne som hadde spist jordbruksgift. Hun var lenge bevisstløs og var trist når hun våknet opp. Hun var utslitt av livet. Hun giftet seg da hun var 15 år, det samme gjorde datteren, derfor har hun rukket å bli bestemor. Men fra dag én i ekteskapet har det vært alkohol og vold. Men en dag for fire år siden fikk mannen slag. Det har gjort hennes mann og to sønner bitre og sinte, og alle lar det gå ut over henne. Når da hennes sønner har tatt over fars slag, ble for mye.

Siste dagen hun var her kom smilet og livslysten tilbake. Hun fortalte at hun aldri hadde snakket med noen før om livet sitt! Det er et slikt stort behov for å ha noen å snakke sammen med om livet. Men hvordan lærer man det når man vokser opp med så få ord og så mye slag?

Lyspunkt

En annen familie jeg har lenge vært involvert i, der vold og alkohol har spilt en stor rolle. Nå sist brakk hun både en arm og et ben i kampen. Men nå kommer mannen i kirken hver søndag! Han steller og vasker kona si og noe nytt spirer fram!

Bærer ikke lenger på stein.

Endelig kvitt en stein i blæra.

Elisha kom langveis fra sammen med mor, tante og bror. Alle bodde de i én seng og den lille pårørende sengen vi har. Det var ikke rart hun hadde smerter, en operasjon for blærestein var nødvendig, men dyr.

Familien var nylig blitt kristne og fikk derfor ikke lenger bo i mannens familie. De bodde de på nåde hos andre. Derfor var de glad de fikk hjelp til å betale deler av regningen.

Sykdom og fattigdom

Min venn Mina

- *kommer fremdeles hver måned. Det har hun gjort i våre 13 år her.*

Det er hennes tur ut av huset. Hun får medisiner som letter symptomene, men sykdommen er kronisk og livet er like kronisk fattig. Hun lever på nåde hos sin bror.

Vi får en prat, vi vender oss sammen til vår skaper.

Hver søndag har hun sin egen lille gudstjeneste der hun leser det hun har fått å lese og vender seg til Ham som sto opp en søndag.

Det løfter øynene hennes ut av fattigdommen og hun får kjenne at Han er hos sine svakeste små. Det gjør den store forskjellen.

Forhandlinger om pris

Hva er dette for slags bilde, en bil og mange rygger?

Det er bilde av et nederlag vi hadde. Nå er de på vei hjem.

De kom med henne på en bære inn på Akuttmottaket. En ung kvinne, ikke tretti år gammel. Den svære magen viser at hun er gravid, nesten ved termin. Mannen hennes, som er med og bærer, forteller at de har tre små barn hjemme. Nå er hun gravid for fjerde gang. Men de siste ukene har hun blitt så veldig tung i pusten, det har hun ikke pleid å være før. Og det ble verre de siste par dagene.

Vi undersøker, og finner at hun er kritisk dårlig av hjertesvikt. Hjertet er kjempestort, og åpenbart ute av stand til å gjøre den jobben det må. Hun vil ikke kunne tåle å gå gjennom en normal fødsel, og hun er altfor dårlig til å tåle mange timers transport til Katmandu. I et så sent stadium av hjertesvikt er det vanskelig å si noe sikkert om årsaken, med de midlene vi rår over her. Er det en reumatisk hjertesykdom, som vi ser mye av? Eller kan det være den spesielle formen for svikt i hjertemuskelen som noen kvinner kan få rett før eller etter en fødsel, som vi har sett flere skumle tilfeller av de siste årene?

Vi forklarer at vi vil prøve å gi henne medisiner så tilstanden kan bli så stabil at hun tåler å gå gjennom et keisersnitt, og så ta ut barnet så fort som mulig. Men utover ettermiddagen blir hun ikke bedre. Vi har ikke mye å gå på. Respiratorer og sånne fine ting har vi ikke. Vi gjør det vi kan, men utover kvelden svinner håpet. Rundt midnatt kollaberer hun, og lar seg ikke gjenopplive. Så har vi igjen tapt det mest verdifulle som finnes på denne jorda: En mors liv.

Bildet over er fra neste morgen. De tok med seg den døde kroppen hjem. Men det er langt. Og han som eide bilen krevde tredobbel pris, fordi de skulle ha med seg et lik. En svær sum, som familien ikke hadde. På bildet forhandler Kristin med sjåføren for dem.

Kan det være et brudd?

FØR og ETTER

Forskjellen på et liv med eller uten en høyre arm som fungere,

- betyr fattigdom eller liv i balanse for en familie.

Arjun var så uheldig en natt han måtte ut å tisse. Det hadde regnet og der glei han i søla og armen ble smadret.

Arjun under gjennomlysningsmaskinen på operasjonssalen. Et godt hjelpemiddel for å få alle ben på rette plass igjen. Vi er så takknemlig for den flotte operasjonsavdelingen vi har fått!

Arjun er fra Okhaldhunga, men de bor langt fra folk og med to timers vei til skolen. Derfor har han bare en sjelden gang vært på skolen. Mor ble enke for to år siden og er alene om to barn. Hun ville aldri ha greid å dra til Kathmandu for behandling. En onkel hjalp dem med et lite beløp og resten fikk de ved fra vårt Pasientstøttefond.

Fattige trenger sin førlighet i bein og armer enda mer enn andre, derfor trenger de den beste behandlingen som er å få.

Vel overstått

Her er vi alle i full nepali-mundur, da den store feiringen nettopp var vel overstått

Hilsen
Kristin og Erik

Støtt gjerne prosjektet vi jobber med i Nepal.
Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**
Merk Prosjekt nr: 122.47.631 "Okhaldhunga sykehus".